

Mümkün mü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Haziran 2014

Tutunmayı beceremedim ve tutamadım kendime verdiğim onca sözü. Hangi birini dile getireyim ki...

Emsalsiz senaryomun sessiz kahramanıyım. Sessiz olduğu kadar yılgın ve ıssız. Sınırları mürekkeple çizdim ilk günden beri. Çakıl taşları serptim yürüdüğüm yola. Olur da kaybolurum, en azından istikametimi tayin etmek adına. Bilemedim ki, tutturduğum yol bir o kadar ahenksizmiş tutamadığım sözlerime rest çeken. Rest çekmek, belki de önce benliğime çektim resti. Ne varsa yıkık dökük bir araya getirmeye çalıştım.

Candan ve bir o kadar mecalsiz. Bak, bir gün daha devrildi geceye. Kuşlar çekildi yuvalarına. Hani nerede o sessiz çığlığı. Bangır bangır çalarken en hüzünlü şarkıyı, hala teneffüs etmekteyim o boşucu havayı boğulmamak adına.

Yorucu bir maraton yolu hızlı adımlarla adımladığım. Neresinde başlasam ki ve hangi birini sıraya dizeyim yarım kalan düşlerimin. Karar vermek hem de kötü bir karar olsa bile. Zira en kötü karar bile bin kez olumludur kararsızlıktan. Kararsız ve bir o kadar zararsız bir kimlik benimkisi.

Demin demledim birazdan içeceğim çayı. Demi fazla oldu sanırım. Demsiz bir düş ertesi iyidir demlenmiş çayı yudumlamak. Saçmalamak istiyorum bu gün hatta şu an hem de hiç saçmalamadığım kadar. Saçmalamadım da ne oldu tüm saçmalar kalbime isabet etti. Saçma sapan bir hayat. Ne varsa içinde biriken tortusu ta içime çöktü. İçim dışım bir derken bu sefer hedef tahtası oluyor insan. Nereye duvar çeksem ki... Sıvasını da tamamladıktan sonra sokarım başımı. Hatta belki görünmez olurum karargâhımda. Binlerce kural, binlerce racon. Hep derler ya; bu işin raconu şudur, misali. Benim raconum da sayısız matruşkayı birbirinin içinden çıkarmak. Tam bitti derken yeni bir kimlik peyda oluyor.

Söyleyin, sorunsuz bir hayat muhtemel mi. Sıfır hata, hır gürlü olmadan ve olabildiğince sakin.

Çektim tentemi de en tepeye. İstedığı kadar bastırın yağmur. Ya, erirse yüreğim. Şeker tadında ne varsa eridi işte. Belki de şeker tadında bir hayat hayallerimi süsleyen. Renk renk şekerler ve Hansel Gratel'deki pastadan yapılan ev. Yemeye de kıyamam ki. Zaten ne kıyabilirim ya da kıydım bu güne değin kendim haricimde.

Saçmalamak istiyorum bu gün. Her şey ve herkes o kadar saçma sapan ki. Keşke küçük ve yaramaz bir kız çocuğu olsaydım, alırdım elime sapanımı ve ne kadar cam çerçeve varsa kırardım. Belki o zaman bu denli kırılmazdı yüreğim.

Kim demişse, yalan söylemiş:”Seni kıracağıma kafamı kırarım.”

Haricimde kimsenin ne kafası kırıldı ne de toz duman etti her yeri. Nasıl da toz kalkmakta gidenlerin arkasından. Yoksa gelen yoktu da gidenler de mi hayaldi. Kim bilir, belki ben de bir hayalimdir; kimselerin bakıp görmeye tenezzül etmediği. Yoksa sen de mi bir hayalsin bulutların arasında birlikte yol aldığımızı inandığım.

Yağmur dindi dinmesine de hani nerede gökkuşağı? Hani dilek tutacaktım, hani nerede eteğimden dökülen taşlar. Taş taş üstünde kalmadı o günden beri. Nasıl bir depremse artık. Artçıları bile şiddetli. Akut el atsa dahi enkazın altındakileri asla çıkaramaz.

Ne tutundum ne de tutturabildim kıvamını. Sabır da lazım en az sükûnet kadar, seneler evvel yitip giden.

Saat vurdu gecenin on ikisini. Balkabağına dönüştü içinde yol aldığım araba.

Biliyorum, birazdan bozulacak tüm büyü. Yine, eski ben olacağım haricinde bu hikâyenin. Neden hikâyeler mutlu sonla biter de gerçek hayat tamamen farklıdır? Ya, hüzün nükseder ya da depresir yaralar.

Fazla da ciddiye almamalı ne olayları ne de insanları hatta kendimizi bile ciddiye almamalıyız. Tadında bırakmalı ciddiyeti de hayalleri de.

Ne çıkar biraz da alayla karışık bir gidişat tuttursak. Bakın her yer güllük gülistanlık ve herkes ne kadar mutlu. Ne dert ne tasa. Ne kırgınlık ne yanığı. Ne sızı ne acı.

Bugün ayın otuz ikisi ve yılın on üçüncü ayındayız. Nasıl da kar yağmakta tam da haziranın ortasında.

Mümkün mü mümkünatsızlığın penceresinden seyretmemek ve duyumsamamak...